

УДК 343.10

С. І. ПЕРЕПЕЛИЦЯ,*аспірант**Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*

ПРАВОВА ПРИРОДА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ФОРМІ ПРИВАТНОГО ОБВИНУВАННЯ ТА ЇЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ЗА НОВИМ КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

Розглянуто питання повноти правової регламентації кримінального провадження у формі приватного обвинувачення в новому Кримінальному процесуальному кодексі України.

Прийняття нового Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України – одна з найважливіших подій у законодавчій діяльності України, адже відбулося не тільки розширення й поглиблення демократичних засад кримінального процесуальної діяльності, а й зміна самої її концепції. Основною ідеєю вказаного кодифікованого акта є поглиблення захисту прав та свобод людини й посилення їх гарантування, що відповідає умовам подальшої розбудови України як демократичної, соціальної, правової держави. Саме з позицій відповідності положень прийнятого КПК України ідеям правової держави ми розглянемо кримінальне провадження у формі приватного обвинувачення. Це зумовлено тим, що, як і будь-яке нововведення, правова регламентація такого провадження може мати інші варіанти свого вирішення, які відрізняються від передбаченого в кодексі, де можливість юридичного плюралізму є засобом виявлення прогалів і розроблення відповідних пропозицій з удосконалення гл. 36 нового КПК України.

Метою даної статті є теоретичне дослідження питання правової природи й підстав виділення складів злочинів за новим КПК України, провадження в яких здійснюється у формі приватного обвинувачення. Для її досягнення вирішуватимуться такі завдання: виявлення сутності приватного обвинувачення як окремого правового явища; з'ясування його значення і форми прояву, а також критеріїв виокремлення складів злочинів, провадження в яких здійснюється у формі приватного обвинувачення; розкриття відповідності обраної законодавцем моделі вказаного провадження його сутності і критеріям виділення.

Щодо визначення правової природи та процесуальної форми кримінального провадження у формі приватного обвинувачення, то вони, як свідчить аналіз практики розвитку кримінального судочинства, суттєво залежать від тієї фо-

рми, в якій реалізується інститут обвинувачення (процеси змагальний або розшуковий) [1]. Традиційно основними підходами до розуміння обвинувачення є виділення його матеріально-правового (формула, що відповідає складу кримінального правопорушення) і процесуального (діяльність із його підтримання й доведення) аспектів (М. М. Полянський, М. С. Строгович, М. А. Чельцов [2, с. 110; 3, с. 105; 4, с. 106]). Вважаємо, що нерозривний зв'язок матеріального змісту і процесуальної форми як парних філософських категорій (на що звертали увагу названі науковці) передбачає поєднання в понятті «обвинувачення» обох аспектів. Саме тому доцільно підтримати точку зору тих фахівців, які до змісту правового терміна включають обидва аспекти [5, с. 10; 6, с. 14; 7, с. 16].

Відмітимо, що в новому КПК України законодавець дещо непослідовно підійшов до визначення розглядуваного поняття, що надалі, як вважаємо, вплинуло на визначення процесуальної форми кримінального провадження у формі приватного обвинувачення. Так, згідно з п. 13 ст. 3 КПК України «обвинувачення – твердження про вчинення певною особою діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність, висунуте в порядку, встановленому цим Кодексом». Як бачимо, тут нормативне закріплення знайшов тільки матеріально-правовий аспект даного поняття. Однак у п. 3 цієї ж самої статті поняття «державне обвинувачення», яке є видовим щодо родового поняття «обвинувачення», законодавцем визначено як «процесуальна діяльність прокурора, що полягає у доведенні перед судом обвинувачення з метою забезпечення кримінальної відповідальності особи, яка вчинила кримінальне правопорушення».

З аналізу наведених у новому КПК України дефініцій двох взаємопов'язаних правових конструкцій ми можемо зробити деякі висновки: відмітити певну непослідовність законодавця

у формулюванні понятійного апарату; вказати на реалізацію в Кодексі комплексного трактування поняття «обвинувачення» (обвинувальна теза, обґрунтованість якої доводиться перед судом); зауважити, що фіксація в новому КПК України подвійного тлумачення досліджуваного поняття (поєднання матеріального і процесуального його аспектів) передбачає відповідне цьому розумінню формування і змісту кримінальної процесуальної діяльності, в тому числі під час провадження у формі приватного обвинувачення. Спираючись на викладене, підтримаємо думку В. В. Дорошкова, що в КПК України повинна бути закріплена сутність обвинувачення шляхом одночасного його відбиття в процесуальному і матеріальному аспектах [5, с. 19]. Ось чому, на нашу думку, потрібне відповідне коригування тексту пунктів 3, 13 ст. 3 КПК України.

З'ясувавши характер терміна «обвинувачення» й найбільш обґрунтований, на наш погляд, підхід до його втілення у практичну кримінальну процесуальну діяльність, можемо перейти до вирішення основного питання даного дослідження.

Як слушно відмічає О. Г. Предместніков, провадження у формі приватного обвинувачення є особливим провадженням у системі кримінального процесу, що передбачає його окреме правове врегулювання в межах самостійного правового інституту, що має певну процесуальну своєрідність [8, с. 187]. Із такою точкою зору, зокрема, щодо того, що провадження у формі приватного обвинувачення має власні специфіку, ми повністю погоджуємось. Це виявляється в низці моментів: у статусі заявника й обвинувача, в порядку відкриття провадження, особливостях доказування, в можливості у будь-який момент його закрити тощо. Попри всі відмінності в характері процесуальної форми такого провадження важливими є питання, в чому саме полягає його права природа і які кримінальні правопорушення та на яких підставах відносять до числа таких, провадження в яких здійснюється у формі приватного обвинувачення.

У частині розкриття питання, пов'язаного із з'ясуванням правової природи кримінальних правопорушень, провадження в яких здійснюється у формі приватного обвинувачення, останнє, як вбачається, стосується виявлення сутності цього явища. Виходячи із значення слова «сутність» [9, с. 1219], стосовно досліджуваного провадження вкажемо на те найголовніше, основне, суттєве, що в ньому є, що й визначає його сутність, сенс, зміст. Як свідчить

аналіз норм КПК (1960 р.) та нового КПК України, вказане провадження становить собою прояв вільного (диспозитивного) розпорядження особою наданими їй державою засобами захисту своїх прав і свобод. Наприклад, В. В. Дорошков щодо цього вказує, що даний різновид кримінально-процесуальної діяльності реалізується в рамках спеціальної правової процедури, що дозволяє приватному обвинувачеві висловити власну волю стосовно необхідності притягнення кривдників до кримінальної відповідальності [10, с. 17]. Щодо характеру досліджуваного провадження Н. В. Малярчук теж підкреслює, що для справ приватного обвинувачення встановлені особливі підстави їх закриття, які розширюють коло обставин, котрими передбачується закриття кримінальних справ публічного і приватно-публічного обвинувачення і які зумовлені диспозитивним характером приватної форми кримінального переслідування [11, с. 43]. Тому можемо відмітити доволі суттєву рису інституту приватного обвинувачення, що полягає в дії принципу диспозитивності як у його матеріальному, так і в процесуальному проявах. Це передбачає насамперед обов'язкову наявність особи, заінтересованої в пред'явленні обвинувачення, наділеної для цього відповідними процесуальними правами й обов'язками, яка у зв'язку із цим повинна докласти певних зусиль щодо його висунення та підтримання.

Саме ж обвинувачення як рушійна сила кримінального процесу одночасно є важливою частиною вирішення конфліктів, що виникли, як окремий спосіб їх вирішення, де його сучасні форми перетворюються на кримінальний процес. Щодо останнього, то в досліджуваному нами випадку лише за наявності обвинувачення висуненого й підтриманого приватним обвинувачем можна вести мову про виникнення та розвиток судового процесу у формі приватного обвинувачення.

Відмітимо стосовного наведеного, що аналіз фахової літератури [1, с. 53–58; 2, с. 20–25] свідчить, що приватне обвинувачення в кримінальному судочинстві впродовж тривалого періоду його існування отримувало різні форми правового закріплення й реалізації від фактично основного виду і способу вирішення кримінально-правових спорів в обвинувальному процесі, через повне ігнорування становища потерпілого й обвинуваченого в інквізиційному (розшуковому) процесі, до оформлення у вигляді окремого інституту кримінального процесу у змішаній його формі й до перспективи

подальшого розвитку як окремого виду судової діяльності, наприклад медіації.

Окремо відмітимо, що поряд із категорією «приватне обвинувачення» у процесуальній науці та юридичній практиці виділяють обвинувачення приватно-публічне. Особливістю його процесуальної форми, що втілилося й у його назві, є суміщення окремих процесуальних правил обвинувачення приватного (стосовно початку провадження) й публічного (щодо встановлення обставин кримінального правопорушення) обвинувачень. Що ж до характеру кримінальних правопорушень, які свого часу були віднесені до цього виду обвинувачення, то це був склад злочину, передбачений ч. 1 ст. 152 КПК України. На цей час така форма обвинувачення закріплена в ст. 26 КПК Республіки Білорусь, ст. 32 КПК Республіки Казахстан, ст. 32 КПК РФ тощо. У чинному КПК України законодавець відмовився від цієї назви, хоча, як свідчить аналіз положень гл. 36 Кодексу, якою передбачено провадження у формі приватного обвинувачення, запропонований законодавцем порядок фактично відродив приватно-публічне провадження, що здійснюється в публічному порядку (вказаний аспект ми проаналізуємо далі). Що ж до обвинувачення приватно-публічного, то, як свідчить порівняння кримінальних правопорушень, віднесених законодавством інших країн до цього виду обвинувачення, всі правопорушення посягають на суб'єктивні права особи (статеву недоторканність, здоров'я, приватне життя тощо). Особливий порядок їх порушення пов'язаний із тим, що особа на власний розсуд оцінює діяння й завдану шкоду, а вже після її звернення за захистом держава переслідує обвинуваченого й реалізує провадження у формі й за правилами публічного обвинувачення.

З огляду на диспозитивність обвинувачення (як приватного, так і приватно-публічного) вкажемо, в чому ми погоджуємося із Н. В. Малярчуком [11, с. 43], а саме: шкода завдається виключно приватним правам, свободам та інтересам особи, а кримінальні правопорушення даної категорії є, як правило, злочинами невеликої або середньої тяжкості. Ось чому вважаємо цілком можливим відмовитися від виділення кримінальних правопорушень, провадження в яких здійснюється у формі приватно-публічного обвинувачення. Ми повністю погоджуємося з авторами пояснювальної записки до ст. 19 Статуту про покарання, що накладаються мировими суддями, які щодо виділення справ приватного обвинувачення цілком

обґрунтовано вказують, що при мирових судах не буде офіційних обвинувачів і переслідування злочинних діянь надаватиметься приватним особам для усунення недоречного іноді стороннього втручання [13, с. 23]. Як вбачається, саме такий підхід, коли особі надається можливість відстоювати власні інтереси й вимагати кримінального покарання кривдника без недоречного іноді стороннього втручання, відповідає тим засадам змагальності й диспозитивності, що знайшли більш широке втілення з прийняттям нового КПК України.

Із наведених міркувань щодо приватного обвинувачення, а також із порівняння його з приватно-публічним можемо зробити висновки, що сутність даного складника кримінального судочинства є відносно незмінною: обвинувачення висунуте й підтримане приватною особою у зв'язку з порушенням її суб'єктивних прав, втілюється у відносно відокремлений вид кримінальної процесуальної діяльності. Таке розуміння внутрішнього змісту цього провадження знаходить своє відбиття у працях науковців, які досліджували проблеми приватного обвинувачення (В. В. Дорошков, Н. В. Малярчук [10, с. 17; 14, с. 9–10] тощо). Ми з ними цілком згодні, бо такий підхід забезпечує можливість сприйняття внутрішньої (змістовної) характеристики вказаного провадження, а також дає підстави для конструювання процесуальної форми відповідного змісту.

З урахуванням наведеного щодо розвитку приватного обвинувачення залежно від типу кримінального процесу варто звернути увагу на специфіку виявлення й дії його принципів. Вважаємо, що можна вести мову про наявність істотної залежності між тим, як саме знаходили своє відображення й реалізацію відповідні принципи кримінального процесу (особливо змагальності й диспозитивності), і типом кримінального судочинства, наявне у відповідний період часу.

Наприклад, І. В. Рогатюк доводить, що розвиток інституту прокуратури (який знаменував посилення засад публічності і зменшення диспозитивних витоків кримінального судочинства – прим. авт.) мав низку взаємопов'язаних наслідків: витіснення із процесу офіційним обвинувачем потерпілого, перетворення його на джерело інформації (донощика чи свідка); скорочення випадків застосування старих форм обвинувального процесу [7, с. 22]. Із наведеного прикладу необхідно зробити ще один висновок: із розширенням засад публічності отримала поширення інквізиційна форма процесу, в тому числі за рахунок суттєвої формалізації й писемності

процесу, що було недоступно пересічним громадянам, а виконувалося відповідними представниками держави або церкви, а тому випадки звернення приватних осіб до суду за захистом своїх прав стали винятком, а не правилом.

Надалі в результаті суспільно-політичних перетворень, що відбулися в тогочасній Росії й створеному на її основі СРСР, переважна інквізиційна форма провадження в кримінальних справах змінилася на змішану. Це дозволяє вказати на певну залежність форми реалізації обвинувачення від державного ладу й того становища, яке в суспільстві та державі має людина.

Отже, з урахуванням аналізу розвитку досліджуваного нами інституту й узагальненням позицій науковців щодо нього як окремої форми реалізації обвинувачення відмічаємо, що приватне обвинувачення є комплексним соціально-правовим явищем, яке: виступає складовою характеристикою типу кримінального процесу, показником дії в ньому принципів змагальності і диспозитивності; відбиває ступінь демократизму держави, який вводить різні за характером засоби вирішення кримінально-правових конфліктів (приватне, приватно-публічне й публічне обвинувачення); відображає визнання державою права особи на судовий захист, його гарантування завдяки наданню особі можливості самій вирішувати питання про доцільність застосування до кривдника засобів кримінально-правового впливу; є засобом включення особи в розслідування й вирішення кримінальних справ і наділення процесуальним статусом.

Таке багатоаспектне значення приватного обвинувачення передбачає і його відносну самостійність у межах кримінального процесуального права. Тому є всі підстави підтримати позицію тих процесуалістів, які вказують, що ставлення до кримінальних правопорушень приватного обвинувачення є своєрідним показником існування та рівня розвитку в суспільстві правової держави [15, с. 3] – держави, яка забезпечує відповідні можливості для особи щодо захисту її прав, свобод та законних інтересів, у тому числі і за рахунок надання окремого засобу захисту – можливості звернутися за захистом своїх прав у формі приватного обвинувачення.

Таким чином, можемо відмітити, що за своєю правовою природою приватне обвинувачення виступає передбаченим у межах кримінального судочинства засобом захисту приватних прав особи, порушення яких відбулося внаслідок кримінально-караного діяння, що передбачає покладання на обвинувача обов'язку підтримувати й доводити правомірність пред'явленого ним обвинувачення.

Стосовно відокремленості приватного обвинувачення як правового явища, результату розвитку форм і способів вирішення кримінально-правових конфліктів, то слід підкреслити, що це втілюється в існуванні власної правової форми, а також у регламентованій нею кримінально-процесуальній діяльності.

Варто відмітити, що в новому КПК України вказане провадження отримало своє правове регулювання як відносно відокремлений складник процесуальної діяльності. Такий підхід законодавця більшою мірою відображає структуру кримінального процесуального права, в межах якого, як зауважує Н. В. Малярчук, сьгодні інститут приватного обвинувачення виділяють як самостійний правовий інститут, що має певні процесуальні особливості [14, с. 187]. Із такою точкою зору ми повністю погоджуємося. Відповідно існують усі підстави стверджувати, що специфіка виникнення й існування даного виду провадження мусить бути збережена й належним чином відтворена у статтях нового КПК України.

Коротко проаналізуємо ту процесуальну форму, яка знайшла своє відбиття в новому КПК України. Перш за все відмітимо, що, на відміну від попереднього КПК України, у новому Кодексі приватне обвинувачення як самостійний інститут кримінального процесуального права отримало власне нормативне закріплення у гл. 36 КПК України та низці інших норм, що містять положення, яких до цього часу бракувало. До них віднесемо: збільшення складів кримінальних правопорушень, у яких провадження здійснюється у формі приватного обвинувачення (ст. 477); розширення прав як обвинуваченого (ст. 42), так і потерпілого (ст. 56); запровадження інституту угод (гл. 35), зокрема угод про примирення.

Однак, крім наведених позитивних моментів, треба звернути увагу й на ту обставину, що за чинною редакцією КПК України у справах указаної категорії передбачено обов'язкове проведення досудового слідства (ст. 477), яке закінчується складанням обвинувального акта (ч. 4 ст. 110). Як свідчить аналіз відповідних статей нового КПК України, приватне за своєю сутністю провадження перетворюється на повністю публічну діяльність, адже за ч. 4 ст. 110 Кодексу обвинувальний акт є процесуальним рішенням, яким прокурор висуває обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення і яким завершується досудове розслідування; до того ж, останнє є зразком публічного провадження. Значить, з моменту подання заяви потерпілий фактично усувається з процесу, а його роль і

функції переходять до прокурора. Потерпілому надається право вплинути на процес у випадку відмови прокурора від підтримання державного обвинувачення (ст. 340 КПК України), а також у випадку укладення угоди про примирення (гл. 35 КПК України). Такі ситуації цілком можуть виникати і у справах публічного обвинувачення, що вказує на те, що єдиною особливістю справ приватного обвинувачення є те, що вони можуть бути порушені лише на підставі заяви потерпілого. Зазначена ситуація, як уже відмічалось, зумовлена тим, що поняття «обвинувачення» законодавець фактично обмежив актом висунення твердження про вчинення певною особою діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність (п. 13 ст. 3 КПК України). Інакше кажучи, у провадженні у формі приватного обвинувачення реалізовано виключно матеріальний аспект, а його процесуальна форма повністю проігнорована. Хоча якщо інтерпретувати поняття «державне обвинувачення», офіційно передбачене в п. 3 ст. 3 КПК України як поняття «приватне обвинувачення», то його можна викласти його наступним чином: це процесуальна діяльність приватного обвинувача (потерпілого), що полягає в доведенні перед судом обвинувачення з метою забезпечення кримінальної відповідальності особи, яка вчинила кримінальне правопорушення. Згідно з аналізом нового КПК України як такої процесуальної діяльності приватного обвинувача (потерпілого) щодо доведення перед судом обвинувачення фактично не відбувається, бо вказану функцію замість нього виконують слідчий і прокурор.

Спираючись на наведене, ми можемо констатувати, що в новому КПК України законодавець фактично відмовився від традиційного розуміння інституту приватного обвинувачення, а його функціонування заміщено категорією справ приватно-публічного обвинувачення, виділеною в КПК України 1960 р. За такого підходу вести мову про існування окремого провадження, яке мало б певні особливості, абсолютно неможливо. Розширення переліку справ, у яких провадження здійснюється у фо-

рмі приватного обвинувачення, попри всі його позитивні риси фактично не дає підстав для констатації наявності самого провадження з певними правилами, зі специфічністю слідчих та судових дій (як це має місце щодо кримінального провадження стосовно неповнолітніх у гл. 38 КПК України).

На наше переконання, існують два шляхи вирішення зазначеної колізії. Перший – це відмова від включення до системи кримінальної процесуальної діяльності окремого провадження у формі приватного обвинувачення і зміна назви ст. 477 («Особливості порушення кримінальних справ окремих категорій» замість «Поняття кримінального провадження у формі приватного обвинувачення»). Другий, найбільш прийнятний, шлях – це опрацювання належної правової регламентації приватного обвинувачення як окремого провадження, що пов'язано, зокрема, із покладанням на приватного обвинувача обов'язку підтримувати й доводити пред'явлене ним обвинувачення, а також із наділенням його відповідними засобами доведення перед судом обвинувачення з метою забезпечення кримінальної відповідальності особи, яка вчинила кримінальне правопорушення.

На нашу думку, яка ґрунтується на аналізі практики функціонування інституту приватного обвинувачення в інших країнах та виявленні його правової природи, саме другий варіант є найбільш ефективним. При цьому поглиблення в новому КПК України засад змагальності й диспозитивності, а також подальша диференціація кримінальних проваджень обумовлюють потребу в належному опрацюванні процесуальної форми досліджуваного провадження. Саме на її вдосконаленні, урахуванні особливостей умов, підстав і порядку дій під час даного виду провадження і слід зосередити увагу законодавців, науковців і практиків, адже, як відомо з теорії кримінального процесу, саме процесуальна форма є однією з основних гарантій прав, свобод і законних інтересів особи у кримінальному судочинстві, в тому числі й тієї, яка є учасником провадження, що здійснюється у формі приватного обвинувачення.

Список використаної літератури

1. Смирнов А. В. Типология уголовного судопроизводства : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09 / Смирнов Александр Витальевич. – М., 2001. – 325 с.
2. Полянский Н. Н. К вопросу о юридической природе обвинения перед судом / Н. Н. Полянский // Правоведение. – 1960. – № 1. – С. 105–115.
3. Строгович М. С. Уголовный процесс / М. С. Строгович. – М. : Юриздат, 1946. – 430 с.
4. Чельцов М. А. Советский уголовный процесс / М. А. Чельцов. – М. : Юриздат, 1962. – 503 с.
5. Дорошков В. В. Частное обвинение: правовая теория и судебная практика / В. В. Дорошков. – М. : НОРМА, 2000. – 144 с.
6. Юрчишин В. М. Проблеми державного та приватного обвинувачення в судах України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Юрчишин Василь Миколайович. – К., 2004. – 17 с.

7. Рогатюк І. В. Формування функції обвинувачення та її реалізації у кримінальному процесі : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Рогатюк Ігор Володимир. – К., 2004. – 20 с.
8. Предместніков О. Г. Потерпілий як сторона обвинувачення в справах приватного обвинувачення [Електронний ресурс] / О. Г. Предместніков // Форум права. – 2009. – № 2. – С. 345–349. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-2/09rogscro.pdf>.
9. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К.; Ірпінь : Перун, 2002. – 1440 с.
10. Дорошков В. В. Руководство для мировых судей. Дела частного обвинения / В. В. Дорошков. – М. : НОРМА, 2001. – 272 с.
11. Малярчук Н. В. Підстави закриття кримінальної справи приватного обвинувачення / Н. В. Малярчук // Наше право. – 2010. – № 1. – С. 43–49.
12. Чельцов-Бебутов М. А. Курс уголовного-процессуального права. Очерки по истории суда и уголовного процесса в рабовладельческих, феодальных и буржуазных государствах / М. А. Чельцов-Бебутов. – СПб. : Равена ; Альфа, 1995. – 846 с.
13. Устав о наказаниях, налагаемых мировыми судьями // Российское законодательство X–XX веков : в 9 т. Т. 8. Судебная реформа. – М. : Юрид. лит., 1988. – 429 с.
14. Малярчук Н. В. Приватне обвинувачення як диференціація кримінально-процесуальної форми : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Малярчук Назар Вікторович. – К., 2010. – 18 с.
15. Гончарова А. Н. Криминологические основания преступлений частного обвинения : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Гончарова Анна Николаевна. – Красноярск, 2002. – 29 с.

Надійшла до редколегії 06.10.2012

**ПЕРЕПЕЛИЦА С. И. ПРАВОВАЯ ПРИРОДА УГОЛОВНОГО ПРОИЗВОДСТВА
В ФОРМЕ ЧАСТНОГО ОБВИНЕНИЯ ПО НОВОМУ УГОЛОВНОМУ
ПРОЦЕССУАЛЬНОМУ КОДЕКСУ УКРАИНЫ**

Рассмотрены вопросы полноты правовой регламентации уголовного производства в форме частного обвинения в новом Уголовном процессуальном кодексе Украины.

**PEREPELYTSIA S. LEGAL NATURE OF CRIMINAL PROCEEDING IN THE FORM
OF PRIVATE PROSECUTION AND ITS REGLAMENTATION ACCORDING TO THE
NEW CRIMINAL PROCEDURE CODE OF UKRAINE**

Completeness issues of legal regulation of criminal proceedings in the form of private prosecution in the new Criminal Procedure Code of Ukraine are considered.

УДК 343.1(479.22)

О. Ю. ТАТАРОВ,

кандидат юридичних наук, доцент,

заступник начальника Головного слідчого управління Міністерства внутрішніх справ України,

С. С. ЧЕРНЯВСЬКИЙ,

доктор юридичних наук, доцент,

начальник наукової лабораторії Національної академії внутрішніх справ,

М. С. ЦУЦКІРІДЗЕ,

кандидат юридичних наук,

начальник відділу Головного слідчого управління Міністерства внутрішніх справ України

**ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ
ТА ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ**

Розглянуто питання реформування правоохоронних органів у Грузії в контексті запровадження нового кримінального процесуального законодавства.

Робота правоохоронних органів «поновому» визначає необхідність переосмислення багатьох напрямів державної політики у сфері протидії злочинності, адже новий Кримінальний процесуальний кодекс (далі – КПК) Украї-

ни передбачає чимало норм, раніше не відомих кримінальній юстиції держави.

Міністерством внутрішніх справ спільно з Генеральною прокуратурою України вжито низку заходів стосовно підготовки органів досудового